

De zomer komt eraan. Dat betekent dat we, zoals Martin Bril het ooit in een column zei, weer vele 'rokjesdagen' tegemoet kunnen zien. Het is een speelse verwijzing naar wat er onder het rokje zit. Dat begrijpt Marcel Zuiderland ook wel, maar voor hem heeft het onderwerp heel wat meer om het lijf dan enkel wat speelse verwijzingen.

Fenomenologie van de Kont (*Phänomenologie des Arsches*)

Ik kijk vaak naar konten. Ik kijk altijd om als een goeie voorbij komt. Ik schaam me daar niet voor. Hoewel ik bij iedere blik achterom nog wel de indruk wil wekken alsof iets anders mijn aandacht trok. Maar dat is geen schaamte, dat is slechts een gewoonte uit de tijd dat ik me nog wel schaamde. Misschien heeft mijn huidige schaamteloosheid iets met leeftijd te maken ... 'k ben bijna veertig. Op die leeftijd heb je een soort vrijbrief in de vorm van het predikaat 'ouwe rukker'. Dan is het duidelijk dat je blikken geen enkel verband meer onderhouden met de kans om zo'n kont in bed te krijgen. Natuurlijk maakte ik toen ik jonger was ook geen schijn van kans met dat gestaar, maar statistisch behoorde ik nog wel tot de klasse van mogelijke geslachtspartners. Nu weet ik zeker dat ik geen kans maak omdat ik gewoon te oud ben. Betrapten ze me vroeger, kreeg ik woede en minachting terug, nu alleen nog maar minachting. Wat dat betreft heb ik niks meer te verliezen en laat nu ook geen kont passeren zonder me opzichtig tot een oordeel te laten verleiden. Daarbij kan ik inmiddels bogen op een rijke ervaring aan intensief kontstaren. Zodat tegenwoordig de uiterlijke vorm van een kont nauwelijks nog een rol speelt in mijn beleving, maar veel meer het verhaal en de beeldspraak waartoe het inspireert. Daarom zou ik nu graag wat over de verschillende konten willen vertellen.

De Afro Kont

De konten van negerinnen. Heel bijzondere konten. Ze worden in de regel hoog en rond gedragen. Alsof de benen in hun volle lengte een soort tube zijn waar hard in is geknepen en de inhoud zich aan de bovenkant heeft opgebouwd. Mocht dit beeld een statische indruk wekken dan moet je tevens bedenken hoe geweldig een negerin haar kont kan laten schudden. Geen blanke kont is het gegeven de billen zo extatisch te laten trillen. Ooit volgde ik een cursus Afrikaans dansen (natuurlijk niet voor het dansen, maar voor het staren) en zag hoe de blanke kont jammerlijk achterbleef bij dat zwarte geweld. Op diezelfde cursus slaagde ik er in om mijn bevelte handen een keer op zo'n donkere kont te leggen. Dat bleek veel te veel voor mijn overspannen hitsigheid. Het begon me te duizelen en ik kreeg zwarte vlekken voor mijn ogen. Maar daar bleef het niet bij. Terwijl ik worstelde om bij bewustzijn te blijven, vulde de hele ruimte zich met ritmisch dansende Winti-spoken. Ik dacht dat ik gek werd. Ik sloot mijn ogen om ze niet meer te hoeven zien. Maar dat had helemaal geen zin, want ik kon ze nog horen. En hoe! In een waanzinnige kakofonie van niet mis te verstane bewoordingen veroordeelden ze mijn zondig leven, en maanden me mijn ziel voortaan op godvruchtiger zaken te richten. Toen viel ik flauw. Ik was zo geschrokken dat ik daarna nooit meer met mijn handen aan een Afro kont heb gezeten.

De Alloctonen Kont

Nu we het toch in Afrika zitten stel ik voor de aandacht voor een moment te richten op het bovenste noorden van het continent. Want daar leeft een kont die sinds de jaren '70 het straatbeeld in Nederland steeds meer is gaan bepalen. Ik heb het over de Alloctonen kont, en wel in het bijzonder over de Berberbillen. Wat deze billen aangaat ben ik bang een nogal traditionele smaak aan de dag te leggen. Berberbillen zie ik namelijk het liefst in hele grote burka's. Niet dat ik ook maar enige sympathie voor de Islam koester, God verhoedde, maar ik zou zo graag eens als een bange moslim, met de baard tussen de benen, onder zo'n grote tent willen kruipen en daar blind de heuvels van het Rifgebergte verkennen. Met mijn stoute vingers door de valei van Al-Muzdalifa trekken, en vandaar oostelijk afzakken naar een, veelal weelderig, oerwoud. Om dan uiteindelijk, na een dappere pelgrimage door het dichte woud, uit te monden in vochtig en broeierig Mekka. Ja, maar dan zijn we er nog niet, want in Mekka zal ik wachten tot de zon op zijn heetst is, en dan snikkend van ontroering, heftig op mijn borst slaand, duizend maal roepen: "Hier ben ik, o Al-Lah, tot Uw dienst. Hier ben ik!" En dan nog, in die vervoering, haar billen geselen alsof ik stenen wierp naar de duivelspilaren in Mina. Maar genoeg nu over deze kont, anders heb ik nog een fikse fatwa aan m'n broek.

De Oude Kont

In tegenstelling tot wijn en kaas gaat voor de kont het adagium: 'hoe ouder, hoe beter' in het geheel niet op. Een kont moet fris, sappig en stevig zijn anders is zij geen blik of beleving waard. Een goeie kont zal zelfs fris ruiken. Daarbij moet overigens de grens met de minderjarige kont goed worden bewaakt. Er bestaan weliswaar uitgesproken liefhebbers van kinderkontjes, maar ik vind het een voorkeur van uiterst dubieuze ethiek. Een kont moet je haar toekomst gunnen. Als je een kont te jong plukt zal zij nooit kunnen bloeien. Het zal voor altijd een geknakte kont blijven en dat is zonde. Maar geknakt of niet, één ding is duidelijk: voor de oude kont zit het er op, die is uitgebloeid. Toch hoeft dat niet het einde te betekenen, want het is de oude kont gegeven om in deze fase de meer nobele kanten van haar karakter te tonen. Dat kan door een volledige overgave aan de seksuele functie. In die overgave zal het zachte vlees van de oude billen niet enkel aan verval doen denken maar aan een onbaatzuchtig opheffen van de weerstand waar we bij de jonge kont zo dikwijls op stuiten als wij ons met haar intieme binnenste willen verenigen. Natuurlijk zijn niet alle jonge konten zo weerbarstig. Maar de jonge kont wil vaak nog wel geprezen en geroemd worden voordat we haar mogen bezitten. Zulk narcisme is de oude wijze kont vreemd. In alle ootmoed spreekt zij: "Neem en eet, dit is mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt tot vergeving van zonden." Zo is het maar net. Je wist niet dat een kont zoveel aan liefde kon hebben. Maar goed, ook de oude kont zal uiteindelijk niet aan het lot van de overjarigheid kunnen ontsnappen, en dan is het echt afgelopen. Aan een overjarige kont valt niks meer te redden. Dat is de ironie van de natuur: het lijf leeft, maar de kont is dood.

De Geile Reet

Ik wil deze fenomenologische beschouwing besluiten met een hagiografie over de moeder aller konten: de Geile reet. Want welke variatie we ook op de kont bezingen, het zou klinken als een galmend bekken of schelle cimbaal als wij de geile reet niet hadden. Zonder haar erotiek kan niks leven, want zonder erotiek is alles dood. Het is haar kracht, maar ook haar lot. Want met haar honger naar leven en avontuur kon zij het aanbod van de slinkse slang niet weerstaan, en werd het Hof van Eden een Tuin der Lusten. God moest zijn enige Zoon offeren om het Hof weer in zijn oorsprong te herstellen. Sindsdien heeft de geile reet het bloed van Christus aan haar billen. Toch is de Geile reet toen ook een Heilige reet geworden. Want nadat ze schuld bekende, vergaf Christus haar alles, en dat beroerde haar weer zozeer dat ze verliefd op Hem werd. En hoewel Hij de duivel met gemak weerstond, viel Hij voor de Geile reet als een blok. Zonder medeweten van Zijn vader, sloot Hij in het geheim een esoterisch huwelijk met haar. Dat is het verhaal achter haar canonisatie. In de Geile reet hebben hemel en aarde zich verenigd. In haar vlees komen onnavolgbaar liefde en lust, kunst en kitsch, vergeving en schuld samen. Het is een heilig wonder. *In nómine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.*

Marcel Zuiderland, juni 2005.